

Octubre 2011 n. 195

el butlletí

de l'ACO de Catalunya i les Illes Balears

Elements per a una
consciència cristiana en el
nou context que vivim

Orientacions i objectius

Una prioritat per a l'esperança. Comitè Permanent [3]

Llegir l'Evangeli avui

Noms propis. Pepe Baena [4]

Informa't i forma't

Política: poder, gestió o servei? Xavi Domènech [5]

Vida del moviment

Seminari de la LOC portuguesa. Ana María Giménez [6]

Com un regal. Marta Digón [8]

Se busca responsable. Ricardo Genovés [9]

Acceptar la responsabilitat. Silvia Nierga [10]

Exercicis d'estiu 2011. Enric Blasi [11]

Assemblea de Córdoba. [12]

Lluita obrera i compromís

Bregant per un 1 de Maig de tothom. Grup de la diòcesi de Girona [14]

L'entrevista

Jaume Grané. Àngela Rodríguez [15]

Un dia en la vida de...

Jose, venedor en uns grans magatzems. Grup Pujós XI [17]

El món tal com és

El Sàhara a casa nostra. Mireia Arnau i Josexo Ordóñez [18]

Col·laboracions

La ciutat invisible. Manel Andreu [19]

Uns joves de la TMJC a casa. Jesús i Teresa [21]

Confessions després de molts anys de fer RdV. Joan Ramon i Cinca [22]

Josep Hortigüela, un home bo. Grup Roquetes [23]

Dossier

Elementos para una conciencia cristiana en el nuevo contexto que vivimos

Cultura

La JOBAC. Desencís i utopia de la joventut a Catalunya [24]

Joan Moles Benet. Records d'un sabadellenc compromès[24]

Presentació

Nou curs, nou 12 d'Octubre, nova prioritat, un altre butlletí... i una vida sempre nova que se'ns ofereix perquè la visquem seguint i segons Jesús. Una vida i un temps que Déu estima i ens hi vol presents, mirant d'entendre'ls, de transformar-los i estimar-los. El dossier, extens i ric, completat als documents penjats al web de l'ACO, ens hi vol ajudar. Llegim-lo amb calma i no ens encallem si en algun moment se'ns fa difícil. Avancem en la lectura.

En Pepe Baena inicia en aquest número la seva col·laboració: durant aquest curs ens ajudarà a acostar-nos als evangelis, a l'Evangeli, a partir de la seva experiència de vida. Experiència de vida que també ens arriba de la mà d'un venedor d'uns grans magatzems, d'un consiliari veterà, d'una família acollidora oberta al Sud, d'uns militants que breguen per fer palès el que ens uneix als treballadors, d'un militant compromès amb altres persones a fer visible allò que la societat no vol veure...

També trobareu mostres de la vida del moviment: els passos que fa la zona de Còrdova; la Revisió de Vida evocada després de molts anys de fer-ne; l'experiència del recés d'estiu; la riquesa viscuda en l'exercici d'una responsabilitat; el dolor en l'absència i la presència del militant que acaba de morir...

I entre els llibres que recomanem n'hi ha un en què una bona colla de militants de l'ACO trobaran retalls del seu passat, de l'inici de la seva militància i compromís; un llibre que als altres ens ajudarà a conèixer aquell moviment del darrer quart del segle xx que tant ha aportat a l'ACO.

Bona lectura!

Revista trimestral de l'ACO de Catalunya i les Illes Balears

c/Rivadeneyra, 6, 8è
08002 BARCELONA
tel. 93 412 48 88
fax 93 318 81 87
acocat@arrakis.es

www.treballadors.org/aco

Equip de redacció:

Albert Marín, Enric Mateu,
Josep Pascual, Jordi Joan Aymerich, Cèlia Santiago i Àngela Rodríguez.

Impressió:

Papers 99, S.C.C.L.

Disseny i maquetació:

Juan Àngel Baños (Papers99, s.c.c.l.)

Una prioritat per a l'esperança

COMITÈ PERMANENT

Comencem un nou curs després d'un estiu de repòs i gaudi per a uns, però també d'angoixes i desesperances per a molts. Les notícies que ens han acompanyat durant l'estiu han estat d'incertesa pel futur, de por per la pèrdua dels llocs de treball, i de preocupació per les contínues retallades de drets i conquestes socials a les classes populars.

El panorama social i econòmic és preocupant, i moltes persones del nostre entorn se senten descoratjades i sense ànim d'afrontar els problemes que estan sorgint: tot sembla que es cuina lluny de nosaltres, sense que hi puguem fer res. Ens sentim espectadors d'una obra que ens afecta i en la qual no intervenim.

Afortunadament també hi ha bones notícies! Mirem amb atenció al nostre voltant i podrem veure molts signes d'esperança: la gent es mobilitza, es rebutgen les polítiques socials i econòmiques dels governs i, en general, es qüestiona la vigència i sostenibilitat del sistema econòmic dominant. Els indignats del 15M, els sectors de la sanitat i l'ensenyament, els joves sense feina, els immigrants... ens recorden cada dia que "un altre món és possible", i que només l'assolirem si tots empenyem perquè el canvi de model sigui una realitat pròxima.

És temps de resistència, de denúncia i de coratge. Temps de solidaritat i acollida de l'altre. Per a nosaltres, cristians de l'ACO, és temps de profetes! Aquest és el lema de la prioritat d'aquest curs: *Lliures i profetes en una societat plural*. Sembla un signe "profètic" que en el nostre Consell de fa quasi tres anys decidíssim col·lectivament aquesta prioritat per a enguany.

El Moviment ens crida a reflexionar-hi, des de la VIDA, per veure què significa ser profetes en el nostre món.

Tots tenim referents (persones i col·lectius) que són signes d'esperança d'un món nou, més just i solidari, més ple d'AMOR, d'aquest amor que Déu ens ofereix gratuïtament, i que ens fa lliures.

Però també tots nosaltres podem ser referents per als altres en els diversos àmbits de la nostra vida: en la quotidianitat i en el compromís, en la vida familiar i en el treball, en les activitats més senzilles i humils, en el sindicat i en les associacions dels barris, etc. Tots estem cridats a ser **profetes**.

Aprofitem el curs per reflexionar aquesta prioritat en els grups, mitjançant les nostres eines: la Revisió de Vida i l'Estudi de l'Evangeli. Escoltem la vida dels nostres companys i companyes, la paraula del Pare que ens estima, i compartim a què ens sentim cridats en aquests moments de dificultats i angoixes. Ajudem-nos a ser profetes en aquesta societat diversa i complexa, però plena de petits senyals d'esperança.

Confiam que l'ACO pugui ser aquest curs aquest petit signe profètic, senzill i humil, que sàpiga comunicar esperança a la nostra societat i a la nostra Església.

Noms propis

PEPE BAENA

CONSILIARI DE LA DIÒCESI DE TERRASSA

L'exercici de la lectura creient de la realitat ens educa a una mirada neta vers les persones del nostre voltant. Ens deixem portar per l'esperit de Déu per confrontar-nos amb el llenguatge de les benaurances. Feliços... perquè veuran, experimentaran, sentiran, patiran, transformaran, actuaran... amb la música del Regne de Déu. (cf Mt 5, 1-11; Lc 6, 20-26). Des d'aquesta perspectiva evangèlica podem viure les nostres relacions interpersonals, grupals i col·lectives recuperant la identitat de cada home i dona del nostre costat.

Constantment, pràcticament sense adonar-nos, fem el pas de veure rostres a experimentar persones amb noms propis. El meu ser consiliari ha estat conseqüència d'aquest inacabat procés crístic de conèixer Jesucrist en els altres. Identificar en els altres el Crist que demana la nostra atenció com a seguidors seus. Només podem seguir al Fill de l'home si per-seguim els homes i les dones com a fills de Déu. Si per por no ens quedem tancats en llocs i amb persones concretes que no ens ajuden pas a mirar més enllà i descobrir nova gent amb les seves necessitats. Més d'una vegada he animat els grups d'ACO que acompanyo a fer aquesta experiència evangelitzadora, de descentrament personal i comunitari. De sortir-nos de nosaltres mateixos per centrar-nos en el Fill de Déu que ens empeny a anar a altres indrets. Segur que Jesús ens va dient a cau d'orella: *Anem a altres llocs, als pobles veïns, a predicar-hi, que per això he vingut.* (Mc 1, 38)

Durant aquests mesos estivals he vetllat la meua capacitat de contemplació a l'estil del nostre amic Jesús. A la porta del local parroquial de Bellavista em feia trobadís a tanta gent del barri que passava pel carrer. Alguns ja no m'eren uns desconeguts sinó que participaven de ple dret en el meu temps i espai amb nom propi. Paco, Tere, Dolors, Jose, Jaume, Andrés, Raquel, Chari, Mercedes, Anna, Pedro, Antònia, Carmen, Tífani, Pili..., tenien el seu reconeixement perquè els seus noms estaven escrits al Llibre de la Vida. Les paraules de Jesús tornaven a alimentar aquesta veritat: *Però no us alegreu perquè els esperits se us sotmeten; alegreu-vos més aviat perquè els vostres noms estan inscrits en el cel.* (Lc 10, 20). Persones amb les seves dificultats psicològiques, mentals, addictives, físiques, delictives... que se sentien estimades i acollides per una petita església de barri i/o per un moviment apostòlic d'acció catòlica.

Des de la porta del local respirava carrer, intempèrie, novetat, espontaneïtat, incertesa..., que es barrejava amb el sentit diví de les coses senzilles de la vida. Aquest lloc amb reformes era símbol

d'acolliment dels més pobres. Perquè per a aquest nou curs es vol obrir Càritas i començar la catequesi amb els infants del barri. Els pobres necessitaven un indret per sentir-se escoltats per les seves ferides i pels seus anhels. El pou de Jacob, el local parroquial, només era una excusa per fer possible la trobada. Una trobada de dues llibertats: la de Jesús per una banda i, per l'altra, la de la samaritana, la del cec de naixement, la de l'endimoniat de torn. *Jesús havia de travessar Samaria. Arribà, doncs, en una població samaritana que es deia Sicar, no gaire lluny de la propietat que Jacob havia donat al seu fill Josep; allà hi havia el pou de Jacob. Jesús, cansat de caminar, s'assegué allí a la vora del pou. Era cap al migdia. Una dona de Samaria es presentà a pouar aigua.* (Jn 4, 4-7)

Posar nom a les coses, a les persones, als esdeveniments... és una gran responsabilitat perquè requereix capacitat d'estimar, deixant-se estimar per Jesús. I, a la vegada, obertura al discerniment que ens fa humils a la voluntat de Déu. El nom és la identitat que descobreixo en l'altre, a les coses viscudes, als fets de cada dia... quan ho visc des del coneixement de Jesucrist. En cas contrari, pot esdevenir-se pura projecció del meu ego i, per tant, pura il·lusió. Per tant, ja no es posa nom sinó etiqueta. Quines decepcions quan algunes persones han trencat les nostres expectatives cap a elles!

Rellegint un llibre del monjo Thomas Merton, *Nuevas semillas de contemplación*, em sortia aquest paràgraf, que em deixava la porta oberta per entendre el significat del quadern de vida des d'aquest aspecte de posar nom propi:

Si escribes para Dios, llegarás a muchos hombres y les darás alegría.

Si escribes para los hombres, quizás ganes dinero y des pequeñas alegrías a algunos, y tal vez llegues a tener fama en el mundo algún tiempo.

Si escribes sólo para ti mismo, y al cabo de diez minutos lees lo que has escrito, te sentirás tan disgustado que querrás morirte.

Política: poder, gestió o servei?

XAVI DOMÈNECH
COMISSIÓ DE FORMACIÓ

Aquest era el títol de la taula rodona organitzada el 2 d'abril passat per la Comissió de Formació d'ACO. Amb la presència dels periodistes José Martí Gómez i Antoni Puigvert i del professor Antoni Comín vam reflexionar sobre la desafecció dels ciutadans envers la política.

Antoni Puigvert va exposar diverses causes de la decepció envers la política. D'una banda, els governs han d'intervenir en problemàtiques difícilíssimes i sovint trien el mal menor, però els electors no ho coneixen a fons, no tenen paciència i a més se'ls diu que tot és molt senzill de resoldre. L'individualisme fa que el ciutadà es preocupi dels problemes que creu que l'afecten directament i es desentengui de la resta. Els ciutadans no entenen certs pactes i desacords que formen part del joc de la política. També descobrim que els polítics són com nosaltres i no els éssers superiors que havíem imaginat. En política hi ha crispació, en part, perquè està demostrat que inhibeix el votant moderat i anima el votant radical, i això interessa a alguns polítics.

Després José Martí Gómez va dir que la causa del divorci entre la ciutadania i la política està que no s'introdueixen valoracions sobre el cost humà de les decisions. Tot es decideix en base a estadístiques i no en base a persones. En el nostre món els grans actors globals tendeixen a la lògica de l'exclusió dels més febles. A més la societat d'avui no té contramodels (l'últim va ser el marxisme) i viu en el culte a la competència, a la tècnica i als drets de l'individu. Finalment va posar alguns exemples de com els polítics diuen unes coses en privat i en públic diuen el contrari.

A continuació, Antoni Comín va explicar que a banda del problema etern de la política (la política com a fi versus la política com a mitjà) també hi deu haver un problema conjuntural, perquè fa vint anys ni la política ni els polítics estaven tan desprestigiats com ara. La causa està que en les societats democràtiques, els mitjans de comunicació lliures, el pluralisme econòmic i el pluralisme polític haurien de formar un triangle virtuós, però han acabat formant un triangle diabòlic. Els mitjans mostren totes les baralles estúpides dels polítics i molt poc la feina constructiva que fan. El poder econòmic té interès a desprestigiar el poder polític perquè és el seu limitador-regulador. Així, els mitjans dirigits pel poder financer fan el

paper del frare de la conquesta d'Amèrica, on el conqueridor esclavitzava els indis i el frare els deia que allò era pel seu bé. Mentre els uns depreden el món els altres ens volen convèncer que això forma part del progrés humà. I passa que a l'hora de determinar el pacte social, el paper dels mercats és molt més gran que el dels governs, perquè la política és local (estatal o regional) mentre que l'economia està globalitzadíssima. Si els ciutadans no entenen que encara hi ha esferes de poder polític que són capaces de decidir el seu futur i el del món en què viuen, és molt difícil que no se sentin decebuts per la política.

El debat posterior va començar amb una gran sensació d'imptència. Com lluitar per la dignitat dels més pobres si el món funciona així? Com confiar en uns polítics que no creuen en el poder que tenen? A partir d'aquí, es van aportar diferents conclusions. Si volem que l'economia deixi de manar sobre la política, hem de caminar cap a un govern mundial. Els ciutadans hem d'emprendre el camí del reformisme prudent i valent, perquè hi hagi més justícia. Encara que el poder estigui limitat, hi hem de creure. I per acabar, és molt important tenir fe (la que sigui), encara que siguem pocs, perquè les minories creatives són les que transformen el món. La força dels cristians està que quan veiem algú que pateix, no podem girar la cara.

El que es va dir aquell dia té molta relació amb fets molt recents: la protesta dels indignats, la sobirania dels mercats, l'escàndol dels mitjans de comunicació a la Gran Bretanya... Tant de bo, de mica en mica, anem caminant cap a un món més just!

Seminario de la LOC portuguesa

Conciliación de la vida laboral y familiar en tiempos de crisis

ANA MARÍA GIMÉNEZ

GRUP PRAT II-ZONA BAIX LLOBREGAT

Del 9 al 12 de junio tuvo lugar el Seminario Internacional promovido y organizado por la Liga Operária Católica-Movimiento de Trabajadores Cristianos (LOC/MTC) con el apoyo financiero del EZA (Centro Europeo para los Asuntos de los trabajadores y de la Unión Europea). El tema a trabajar fue "Tiempo para el trabajo y para la familia. Nuevos modelos de horario de trabajo en una sociedad marcada por el desempleo, la precariedad laboral y la desvalorización de los lazos familiares". Tuvo lugar en Torres Novas, una ciudad portuguesa perteneciente al distrito de Santarém, región centro y subregión del Medio Tejo, al norte de Lisboa.

Tuve la gran fortuna de asistir como representante de ACO y conocer a algunos participantes de otros movimientos de trabajadores cristianos europeos: de la HOAC de España, de la LOC/MTC de Portugal, de la KAB de Alemania, de la MCW de Inglaterra, e incluso de vuelta a Barcelona coincidí e hicimos viaje juntos con el representante de Eslovenia de la Asociación de Trabajadores Cristianos.

El trabajo en si se concentró en dos jornadas, las del 10 y 11, en las que, según el método de la Revisión de Vida, hicimos un VER, un JUZGAR y un ACTUAR de la realidad en la que estamos envueltos.

El primer día se concentró en una cena-presentación de los asistentes y el último en un ofrecimiento del Seminario en una Eucaristía.

El trabajo lo realizamos en la Biblioteca cerca del Hotel y, tras la presentación del Seminario y la Oración de la mañana, comenzaron las ponencias. El VER las diferentes realidades de países que forman la Unión Europea. Un miembro representante del EZA expuso los cinco proyectos que están llevando a cabo mediante diferentes acciones de formación (las presentan mediante catálogos que publican) a presentar la próxima primavera a la UE. Temas que trabajan son por ejemplo el del cambio demográfico que se está produciendo en la sociedad, el del equilibrio entre el trabajo y la vida, el de la igualdad de oportunidades entre diferentes sexos, entre otros.

Adelino Lopes (un profesor portugués) habló sobre la educación en las familias obreras portuguesas desde un contexto histórico-social. Explicó su experiencia vivida muy de cerca con la precariedad con la que se encuentra a diario con sus alumnos que no rozan siquiera con lo necesario para vivir.

La violencia doméstica vivida muy de cerca en nuestro país fue la realidad explicada desde España.

Un miembro alemán de la KAB expuso el tema de las migraciones y las consecuencias que acarrean, los salarios de trabajadores que realizan las mismas tareas son diversos dependiendo de la procedencia de los mismos.

Las ponencias matutinas finalizaron conociendo más de cerca el papel actual de la mujer en la familia y en el trabajo en la República Checa.

Después de comer y bajo la luz de la ponencia más espiritual del seminario que trataba de la familia y el trabajo desde una perspectiva cristiana nos dispusimos a JUZGAR en el trabajo de grupos. Trabajo en el que expusimos nuestras realidades personales, nuestros retos y las propuestas a presentar para el futuro.

Sobre la segunda jornada, destaco las diferentes visitas a empresas portuguesas que realizamos, entre ellas estaban la Lusitana (empresa que se dedica a la destilación del alcohol), la Torrejana (empresa dedicada al aceite y su reciclaje en biodiesel), la fábrica de papel Renova y un Centro de Bienestar Social.

Por la tarde hubo también varias exposiciones sobre diferentes realidades en los países de Dinamarca, Eslovenia y Portugal y se sucedieron ponencias muy profundas sobre la realidad del trabajo en la actualidad y el rol que las empresas deberían tomar a favor de los trabajadores.

En el ACTUAR fueron varios los retos lanzados. Destaco algunas de las conclusiones.

–Somos nosotros los que, a la luz de la fe, debemos ser y dar testimonio del modelo

de familia que tenemos que vivir conciliándola con el trabajo y el descanso.

–Debemos impulsar las reflexiones sobre la realidad laboral en la que vivimos en este momento en los diferentes ámbitos en los que nos movemos.

–Debemos ser más exigentes con nuestros dirigentes políticos.

–Debemos implicar al conjunto de la Iglesia en esta reflexión.

–Debemos contemplar más a Jesús y ser rompedores de los sistemas establecidos.

Doy gracias a Dios por haberme permitido asistir a este Seminario, por hacerme más conocedora de las difíciles realidades en diferentes países cercanos al nuestro, por la gente de otros movimientos que me acogieron tan bien y por poder comunicar mi experiencia y conocimiento.

La última noche del seminario la celebramos en una "quinta", tipo "masía" en la que después de una cena exquisita y fraternal bailamos al son de música popular portuguesa. Me hizo pensar que la vida laboral y familiar debería ser así, un tiempo para el trabajo y otro tiempo para la distensión y diversión.

En la Eucaristía del día siguiente, antes de volver a Barcelona, ofrecimos al Señor el Seminario con las conclusiones, yo pidiéndole desde mi interior el ser una colaboradora en la difusión de su Reino. ¡Gracias, Señor, por las pautas recibidas en este Seminario!

Com un regal

MARTA DIGÓN

GRUP SENSE NOM-ZONA SAGRERA-SANT ANDREU

Va ser l'estiu del 2008, en plenes vacances, que vaig preguntar-me: "Per què no, Marta?" Us he de ser sincera: en tenia ganes i no em feia mandra. Era un bon moment personal per dir Sí. Ha, ha, ha! A què em refereixo? Vaig agafar el relleu de responsabilitat de zona.

Un dels aspectes que m'han agradat dels moviments és que la responsabilitat sempre és compartida, que l'enriquiment no és tan sols personal sinó que transcendeix a un enriquiment col·lectiu. També m'agrada (perquè ho he viscut de la mateixa manera a la JOC) que la responsabilitat es viu com un Servei concret en el temps. Això vol dir que les responsabilitats no s'eternitzen. Sabia que després de tres anys vindria una altra persona, i després una altra persona... Que diferent de les responsabilitats polítiques, oi?

Tot i estar pocs anys relativament a l'ACO és una responsabilitat assumible per tothom. No té gaire misteri: acompanyar i sentir-te acompanyada. I és curiós com es viu des de la gratuïtat: jo em vaig oferir des d'aquesta gratuïtat i com el Josep Ferrer, ara el nou responsable, també s'ha ofert gratuïtament.

En aquests tres anys hi ha hagut un procés: des de la timidesa de no conèixer el comitè de zona, a formar-ne part, implicar-m'hi, gaudir i ser partícip de les reflexions i testimonis de vida, créixer com a moviment, crear un petit comitè de zona, veure com grups dels moviments juvenils intueixen que l'ACO els pot ser un motor a les seves vides.

El darrer curs vam aprofundir col·lectivament sobre el relleu de responsable de zona: en el si del comitè de zona com també en els grups. Ho vam fer des de la mirada de la responsabilitat viscuda com un regal. I hem sigut conscients que som molt afortunats de viure aquest regal.

El comiat va ser senzill però molt emotiu. A la trobada de fi de curs de zona les tres darreres responsables de zona (l'Eulàlia, la Lourdes i una servidora) vam llegir un petit escrit de tot allò que ens havia aportat la responsabilitat de zona. Ho vam simbolitzar amb una llibreta. Aquesta llibreta la vaig lliurar al nou responsable, en Josep Ferrer. Espero i desitjo que gaudeixi tant com jo ho he fet.

Salut.

Se busca responsable

RICARDO GENOVÉS

GRUP BELLVITGE III – ZONA BAIX LLOBREGAT

La zona Baix Llobregat es la más grande de ACO. Con unos veinte grupos y más de cien militantes, esta zona representa uno de los "baluartes" más importantes del movimiento. Los militantes están implicados: muchos de ellos acuden a las distintas celebraciones (12 de Octubre, Castanyada, Navidad, etc.). En los Comités de Zona es fácil ver a casi todos los responsables de grupo. Es muy motivador ver a tanta gente de tu zona en las actividades que organiza ACO. Por eso no deja de ser sorprendente las dificultades que hemos tenido para encontrar un nuevo responsable de zona.

Nuestro anterior responsable, Francisco Javier Ruiz, ha dejado huella: entusiasta, motivado, comprometido, ha sido un ejemplo para todos nosotros. Y eso a pesar de su complicado estado de salud. Sustituirle, al acabar su ciclo de responsable, no era tarea fácil. Pero había que hacerlo. Es necesario que cada zona tenga un responsable.

El proceso se inició correctamente: un año antes de acabar su ciclo Francisco avisó de que debíamos comenzar a buscar su sustituto. Se dijo en los Comités de Zona y cada responsable lo comunicó a sus compañeros de grupo. Además, para garantizar la igualdad de oportunidades, el sustituto debía ser una mujer.

Pero el tiempo pasaba y no surgía ningún nombre. No había voluntarias. Tampoco voluntarios (al final, el detalle del género perdió su importancia). Se insistió en el tema numerosas veces. Nada. Surgió una cierta preocupación.

Finalmente, se acabó el tiempo. Francisco dejó de ser el responsable de la zona. Eso no significa-

ba que nos abandonara: seguía acudiendo a los Comités de Zona y a los Comités Permanentes de Zona (los Petits Comités) siempre que su salud se lo permitía. Pero, evidentemente, esa no era la solución. ¿Qué es lo que pasaba? Quizás había miedo en los militantes: miedo a no ser capaz de asumir esa responsabilidad, miedo a emplear demasiado tiempo, miedo a agobiarse.

Se buscaron soluciones: hacer una Revisión de Vida sobre el tema en los grupos, hablar con personas concretas, informar detalladamente a los militantes de lo que significaba ser responsable de zona... Nada.

¿Y mientras tanto qué? Pues los miembros del Petit Comité se fueron turnando para intentar cubrir el puesto. Sobre todo era muy importante acudir al Comité General: la zona debía estar representada. Así pasó cerca de un año.

Y entonces surgió en el Petit Comité una posibilidad, una manera de encontrar un responsable: la opción "escalera de vecinos".

En todas las escaleras de vecinos hay un/a presidente/a. Es un cargo necesario que dura un año y que es rotatorio entre todos los propietarios. Todo el mundo lo tiene asumido como algo natural: cuando te toca, te toca. ¿Y si aplicamos la misma lógica a esta situación? La idea es sencilla: se ordenan los grupos de la zona por algún criterio y se elige al azar uno de esos grupos. Una vez se les ha comunicado la noticia deben ser los miembros de ese grupo los que escojan al responsable entre ellos. Tres años después le toca a otro grupo. Quedarían excluidos grupos con gente muy mayor o que acabasen de incorporarse a ACO.

Evidentemente era una solución un tanto radical, ya que implicaba una cierta "obligatoriedad". La idea chocaba con el principio de que cada militante debe optar libremente a lo que quiere hacer dentro del movimiento, pero no parecía haber una alternativa mejor. La gente debería entenderlo.

Planteamos la idea en un Comité de Zona. Los responsables deberían informar a los miembros de su grupo. Queríamos, antes de hacerlo oficial, conocer la opinión de la mayoría. ¿Lo aprobaban o no? Quizás apareciera una solución mejor. Quizás, después de todo, alguien se presentara.

Comenzaron a llegar respuestas. Los equipos se lo tomaron muy en serio, el debate fue muy intenso y enriquecedor. A la mayoría no le parecía la mejor solución, pero entendían que había que encontrar una solución, y esta era la única que había. Muchos opinaban que no era normal que en una zona tan grande nadie quisiera asumir esta tarea, pero entendían que fuera difícil que alguien se pre-

sentara; no exponían excusas sino argumentos: falta de tiempo, situación familiar complicada, problemas de salud...

En el Petit Comité decidimos presentar la propuesta oficialmente durante la jornada de fin de curso, y que todos los que vinieran dieran su opinión. Incluso Rafi, nuestra presidenta, vino para explicar su propia experiencia. Y entonces...

Y entonces sucedió lo inesperado. Al comenzar la jornada de fin de curso Albert Marín anunció que "habemus presidenta". Una militante de su grupo,

María Martínez, había decidido dar el "pequeño paso". Fin del problema.

¿Seguro? Todos somos conscientes de que dentro de tres años podemos estar en la misma situación. Hablamos sobre la cuestión un buen rato durante la jornada y todo el que quiso dio su punto de vista. Es una cuestión compleja y delicada pero que sabremos resolver entre todos. Como siempre. Los de ACO somos así.

María, gracias por tu valentía. Sabes que puedes contar con todos nosotros. Estamos contigo.

Acceptar la responsabilitat

SILVIA NIERGA

RESPONSABLE DE LA DIÒCESI DE GIRONA

Benvolguts militants, per als qui no em coneixeu, sóc la Silvia, la responsable de la zona de Girona. Fa uns dies, en un comitè general, es va parlar del canvi de responsabilitats als grups, i com de difícil era prendre la decisió d'acceptar-ne una. En aquells moments, jo em vaig sentir identificada amb el cas que s'estava tractant i vaig exposar la meva experiència com a responsable de zona. Per això he pensat que potser us podria ajudar el fet de conèixer una experiència envers la presa de decisió d'una responsabilitat.

Com ja sabeu, Girona només té un grup d'ACO. Aquest és el primer grup que hi ha, ja que anteriorment no existia el moviment a Girona. Aquest és un motiu pel qual semblaria més difícil el fet d'acceptar qualsevol responsabilitat, ja que no tens un precedent, un model d'exemple, que t'animi a fer-ho. Fa un any, al nostre grup s'havien de fer canvis de responsabilitats. Un dia, en una de les reunions va sortir aquest tema i es va decidir que es deixaven 15 dies perquè tots els membres ens ho penséssim, i a la pròxima reunió, decidíem les noves responsabilitats. Per mi, ser responsable de zona se'm feia molt gran. PRIMER perquè em suposava tenir compromès un dissabte de cada mes, aixecar-me a les 7h del matí, agafar el tren a les 8h cap a

Barcelona i tornar a casa a les 4 de la tarda. TAMBÉ hi havia el fet que no coneixia gaire cap altre membre del comitè, ja que tots eren de Barcelona i no havíem tingut gaire ocasions per coincidir i conèixer-nos. En TERCER lloc, tampoc tenia les idees clares del que jo suposadament havia de fer, o del que se'm demanaria.

Vist així, semblava una responsabilitat molt feixuga. Uns dies més tard, vaig decidir que ho havia d'intentar, tant pel meu creixement personal (no havia tingut mai abans una responsabilitat de tot un grup), com pels altres militants del grup. La meva sorpresa va ser quan vaig arribar el primer dia a Barcelona i em vaig presentar a Rivadeneyra; totes les meves impressions van canviar de cop. Em van acollir molt bé, em vaig sentir des del primer moment part del grup, i em va donar la possibilitat de ser més participativa i conèixer el moviment realment per dins. He vist com formant un equip es pot arribar molt lluny. No m'hauria pensat mai que em sentiria tan orgullosa d'haver acceptat la responsabilitat. Realment ho visc amb il·lusió i motivació. Desitjo que amb la meva experiència pugui fer que us animeu a fer el pas d'acceptar una responsabilitat, de veritat, que no és tan difícil, i tots els esforços que us pugui suposar són compensats doblement.

Ànims.

Recordeu

Jornades de formació a Rivadeneyra: Els dimarts

21 i 28 de febrer de 2012 de 7 a 9 del vespre

Convidats a ser profetes: *Ser profeta avui, profetes d'avui*, a càrrec de la Pim Queralt, de l'Institut femení del Pradó i consiliària de la JOC.

Exercicis d'estiu 2011

ENRIC BLAST

GRUP SANTS-ZONA BAIX LLOBREGAT

Un petit grup de militants i amics d'ACO ens vam trobar del 26 al 31 d'agost al Casal de Pau d'Arbúcies. Jo hi vaig anar ple de preocupacions i inquietuds però esperançat que un moment de pau i serenor entre amics em podria ajudar, com així va ser des del primer dia. Per a mi va ser una sorpresa molt agradable com va iniciar la ponència en Josep Escós Sarsanedes, mossèn de Navarcles, i director de l'Institut de Ciències Religioses de Vic. Des del primer moment les seves paraules van obrir la meua atenció, atenció que no em va decaure en cap moment. Van ser tantes coses que es fan difícil d'explicar. En faré un petit resum procurant reflectir tal com va anar la trobada segons el meu veure.

Molt bé que el primer dia se'ns recordés detalladament com era la societat a l'època que Jesús nasqué, i sobretot com era i quin poder s'exercia des del temple de Jerusalem. Els israelites creien i confiaven que aviat apareixeria el seu Déu tot-poderós i els alliberaria del jou dels romans (se suposa que somiaven en una mena de superman jueu) i, en aquestes circumstàncies..., va néixer Jesucrist.

Tots coneixem la seva història que fem servir d'exemple i guia per a la nostra vida diària, però potser ens caldria recordar que aquesta història encara no s'ha acabat i en aquest moment nosaltres, com a seguidors de Jesús junt amb totes les persones de bona voluntat que hi ha en el món, podem amb la nostra forma d'actuar, transformar el present cap a un futur millor per a tots els humans, i si "escoltem bé Jesucrist" sabrem com fer-ho. Per exemple, davant la crisi actual de valors caldria que reflexionéssim en l'abundància de béns i mitjans de què disposem cadascun de nosaltres cada dia, davant la pobresa dels que no tenen res. Ajudar la gent que tinc més al meu entorn és una manera de sentir-me viu i que, a pesar de les dificultats que hi ha, "encara puc fer alguna cosa pels altres". Serem lliures i feliços en tant que actuem sense cap ànsia de Prestigi, Poder o de Privilegi per damunt dels altres, solament així i enfortits per l'Esperit de Déu podem "caminar per damunt les aigües", donant tot el que puguem donar de nosaltres als altres.

Però no tot va ser estudi i reflexions sobre la vida de Jesús. A primera hora fèiem ioga, abans de la pregària del matí. Després, un cop conegut i comentat el tema del matí, teníem temps lliure per reflexionar tot passejant o bé asseguts a la gespa o en qualsevol dels bancs de pedra o cadires que hi ha. Fins i tot alguns aprofitaven per nedar una mica a la piscina abans de posar en comú les nostres reflexions i preguntes sobre el tema del matí.

Després de la migdiada s'exposava un nou tema per a la tarda, el qual reflexionàvem i posàvem en comú dins l'Eucaristia de cada dia abans del sopar.

Les observacions i aclariments del Josep Escós responen les nostres preguntes, comprenien referències de citacions evangèliques i fets de vida recordats per ell mateix i/o per algun dels presents si venia al cas.

En tot moment vam tenir present la profunda angoixa que sofria una companya davant la decisió que tota la família havia de prendre davant una malaltia irreversible. Tot i la tristesa del moment, crec que la seva presència ens va unir encara més a tots en Jesucrist.

Assabentats un dia que l'endemà era el 47 aniversari de la primera missa celebrada per en Josep Escós, a corre-cuita i amb la complicitat de la cuinera, vam preparar un pastís i després del dinar, a l'hora del cafè, el vam sorprendre amb el cant de "Per molts anys, per molts anys", crec que vam sorprendre'l tant a ell com a cinc comensals més que encara estaven entaulats. Al final tothom va aplaudir. Després d'explicar als que no ho sabien el que passava, tots els presents, amb la cuinera i la seva filla que l'ajudava en el servei, vam menjar-nos un trosset de pastis. Tot molt emotiu i espontani.

L'endemà, últim dia dels exercicis, després de recordar-nos l'Escós el que representa "la vida en comunió" i parlar-nos sobre el nostre Cos, Ànima i Esperit, ens van quedar unes dues hores lliures abans de dinar. Uns quatre o cinc vam tirar pel camí que pel bosc s'enfila fins a la part més alta on hi ha un altar amb una creu. Anàvem contents, aturant-nos de tant en tant per reflexionar junts sobre el tema del dia que feia poc se'ns havia explicitat, i després seguíem amunt tot cantant alguna cançó de les que recordàvem donant gràcies al Senyor: "Gràcies pels bons amics que em volten, /Gràcies per tots els meus germans, /Gràcies pels meus petits encerts, /Gràcies per les hores tristes, /Gràcies per la paraula vostra, /Gràcies..." Bé, no recordo gaire la lletra de les cançons que cantàvem, però sí sé que va ser una passejada impregnada per l'esperit d'amor, que ara penso que ens va acompanyar també durant tots els dies que van durar els exercicis. Va ser una sort haver pogut anar-hi.

Una cosa va quedar clara en aquests exercicis i és que no hi ha cap riquesa a la terra que valgui la pena obtenir i menys acumular com no sigui el nostre amor pels altres.

Gràcies, Escós, per tot el que ens vas ensenyar i vas compartir amb nosaltres.

Asamblea de Córdoba

El 18 de junio, en el Centro de Promoción de la Mujer de Valdeolleros, veintiuna personas de los cuatro grupos de la federación de Córdoba celebramos la Asamblea de final de curso.

Estuvimos acompañados todo el día por Fina y Josep, que expusieron por la mañana retazos de su vida militante en otros tiempos de indignación y compromiso por mejorar y transformar la situación y vida suya, del trabajo y del barrio.

Tras una participativa oración y la charla comentada, al final entre todos concretamos las siguientes **claves** que nos transmitieron:

- Cada generación tiene que buscar sus modos, pero siempre hay los mismos problemas. La cuestión está en saber ver a Dios en ellos para saber seguir adelante porque el don de Dios siempre es el mismo.
- No se trata de moverse uno para salir él solo del problema sino para salir todos.
- Gusta hacer acciones vistosas, pero igual o más valor tienen acciones ocultas, cotidianas...
- El acompañamiento del Grupo de revisión de vida y de la ACO es fundamental para no perder la tensión en la vida y sus crisis.
- De la clave anterior subrayamos que hay que interpelarse unos a otros, y que no hay que confundir el respeto excesivo con el respeto a las opciones de los demás.
- Es imprescindible tener sensibilidad hacia los otros, si no, dejamos de ser personas.
- Hay que buscar la Integración de todos los grupos y todas las personas afectadas por la crisis, problemas concretos del barrio, del trabajo...
- En la militancia hay que asumir riesgos personales y familiares (no absolutizar lo privado).
- Necesitamos hacer lectura creyente de la realidad para seguir en la brecha del día a día.

- Asumir los proyectos que entre todos se deciden en la organización.
- Responsabilidad continuada.
- Seguridad en que Dios actúa.
- La Acción está motivada desde la ACO, pero no significa que necesariamente sea con la ACO.
- Ir contracorriente siempre ha sido difícil (como la propia palabra indica).
- Agudizar el ingenio para responder a la realidad.
- Si no te mueves, no optas, no tienes dudas.
- Importancia de celebrar.
- En muchos de nuestros análisis de la realidad y sus problemas olvidamos radicalmente al Tercer mundo y la ecología.

Después compartimos la comida que entre todos trajimos y evaluamos y decidimos sobre varios aspectos del Movimiento:

Primero hablamos de qué criterios económicos queríamos tener en la ACO de Córdoba y, habiéndolo trabajado en los equipos días atrás repartimos la síntesis, que como sólo la ha valorado uno de los equipos, se decide trabajar este punto en la asamblea leyendo cada bloque, aclarando dudas, debatiendo y consensuando-votando las propuestas:

- Sobre el primer bloque, valoraciones y reflexiones generales, se acuerda:
 - a. La carta económica de la ACO no responde del todo a la realidad actual, fue aprobada en 2001 y ahora hay zonas nuevas con realidades diferentes.
 - b. No pongamos los esfuerzos en "inventarnos" medios para sacar dinero para otros medios.
 - c. Es importante que se refleje en presupuesto el dinero para la acción federal.
 - d. Ir creando comunidad a través de la economía.
 - e. Ser lo más austeros y generosos posible.
 - f. Ser autosuficientes, pero aprovechar las posibles subvenciones.
- Del segundo bloque, cotizaciones, decidimos:
 - a. La cotización tenemos que entenderla como algo único. Que cada militante reflexione lo que va a cotizar en total y un 80% se dedique a Cotización Estatal y el 20% restante sea como Cotización a la ACO de Córdoba.
 - b. Si a final de año, nos sobra dinero, mandarlo a la ACO Estatal.
- Del bloque tres, gastos de guardería, concretamos:

- Para encuentros de medio día, que haya niñoero solamente si hay alguien que lo necesita, y que se prevea con tiempo
- Que el dinero para pagar la guardería salga de la federación, no de los asistentes.
- A cada persona que venga a cuidar de los niños se le pagaría a 10 € hora.

Hay una propuesta concreta de organización que se decide posponer hasta ver qué proyecto educativo queremos trabajar con los niños el curso que viene.

- Del cuarto bloque, regalos a ponentes, dijimos que el dinero salga de la federación.
- Los bloques 5 al 10 (Material fungible y gastos de medios federales, Momentos afectivos, Encuentros y medios federales, estatales, intercambio, coordinación...) no dio tiempo a trabajarlos en esta asamblea, por lo que el comité verá en qué momento se le da continuidad al trabajo.

Y tras la valoración de la Economía, pasamos a la evaluación del curso. Como resumen:

Objetivo 1: Continuar consolidando la experiencia de ACO, generando cauces que nos lleven a sentirnos comunidad cristiana, cuidando lo afectivo, colectivo, eclesial, obrero y organizativo:

- Se ha conseguido consolidar la experiencia de la ACO a través de la acción.
- Muy poca RdV debido al esfuerzo de trabajar cuestiones comunes de organización y acción de la ACO.

-Utilizar la metodología de la RdV en otros momentos.

Objetivo 2: Trabajar la acción y reflexión como elementos fundamentales de ACO

-Lo organizativo se ha trabajado mucho a través de la acción común (concentración contra el paro el 14 de abril, organizado junto a la Parroquia de San Acisclo) y su proceso.

-La acción común del "Para paro" ha sido visionaria y ha sido el paso final de una RdV colectiva.

-Hay que evaluar el "Para paro" y el Intercambio, que se hizo una reflexión y no se ha compartido entre los equipos.

Objetivo 3: En la formación común planificada profundizando en la identidad a la ACO

-La dinámica y situación social ha entrado en la federación y hemos trabajado cosas diferentes de lo planificado, pero en sintonía.

Objetivo 4: En la fe como elemento constitutivo del movimiento en cuanto a la oración, sacramento, eclesialidad.

-Falta profundizar en la eclesialidad y trabajar el sentido, ser y estar en y de la Pastoral Obrera.

Con todo lo visto, hubo una propuesta de retos para el curso que viene que se resumieron en uno: Que la Revisión de Vida nos lleve a un actuar consecuente.

Finalizamos la Asamblea celebrando la eucaristía de la Parroquia.

Bregant per un 1 de Maig de tothom

GRUP DE LA DIÒCESI DE GIRONA

A la diòcesi de Girona, els militants i les persones que conformen els moviments i els grups de la Pastoral Obrera tenen molt assumit i és una tradició el fet de participar a la manifestació que organitzen els sindicats l'1 de Maig, per tal de reivindicar els nostres drets com a treballadors. Cada any veiem que tot i la petita densitat de població que té Girona, es fan dues o fins i tot tres manifestacions aquest dia, en hores i llocs diferents. CCOO i UGT per un costat, IAC-USTEC-CATAC-COS per un altre, i fins i tot la CGT aquest any ha anat per un altre costat tota sola.

Fa uns anys, des d'ACO, ens vam proposar que ens coneguessin els diversos sindicats portant una samarreta molt vistosa taronja on constava la inscripció 1 MANI 1 MANIFEST. Els reporters dels diaris se'ns van apropar i ens van demanar el motiu i la finalitat de la inscripció i vam sortir en articles als diaris locals. Els dirigents d'alguns sindicats també es van acostar a nosaltres per saber qui érem i ens vam intercanviar les dades de contacte. El desembre del 2009, al grup vam decidir implicar-nos més en la celebració de l'1 de Maig, i vam presentar-nos com a grup d'ACO a cadascun dels sindicats per tal d'intentar fer seure tots els sindicats al voltant d'una taula per

discutir si era possible fer una petita trobada de tots els participants de totes manifestacions, un cop haguessin acabat cadascuna d'elles, i així crear un espai d'unitat.

Primer ens vam presentar per separat, reunint-nos amb cadascun d'ells: CGT, IAC, UGT i CCOO. Després vam arribar a aconseguir que s'asseguessin al voltant d'una taula en uns locals que ens cedeix el bisbat. Vam fer-los una proposta que es va modificar diverses vegades per ser acceptada per quasi tots (la CGT mai s'hi ha volgut implicar a fons). La proposta era tenir una pancarta amb una frase consensuada per tots els sindicats, els assistents no podrien portar ni petos, ni banderoles que identifiquessin el sindicat al qual pertanyien, com a màxim adhesius a la solapa. Després d'unes quantes reunions, mails amunt i avall, trucades telefòniques, semblava que s'havia aconseguit arribar a un acord ferm. La realitat va ser que el dia 1 de maig de 2010, després de la inversió que havíem fet en dedicació de temps, esforços, i fins i tot, inversió de diners per fer una megapancarta, érem molt poques persones en aquest acte conjunt. D'UGT no va venir ningú, CCOO va enviar una delegació de 3 persones, de la IAC s'hi van apropar 6 o 7, i a aquest nombre de persones només cal afegir els militants d'ACO i Pastoral Obrera.

Un cop passat l'esdeveniment, els vam enviar un mail dient que no havien complert el que havien dit, i que si l'any vinent volien fer alguna cosa conjunta, que ens ho fessin saber que hi col·laboraríem, però que la iniciativa hauria de sortir d'ells.

Aquest any, des de la Pastoral Obrera, s'ha optat per fer una cosa unitària, però molt més senzilla: una declaració unitària de tots els sindicats envers l'1 de maig per fer pública als mitjans de comunicació. Van enviar correus a tots els sindicats presentant-se com a Pastoral Obrera i presentant aquesta proposta. Alguns sindicats no van contestar, d'altres van dir que era massa tard per fer res, d'altres que no havien rebut el primer correu amb la proposta (PO sí que va rebre la confirmació de lectura, he, he). La coordinadora de sindicats petits, IAC, sí que ens donaven suport per tirar-ho endavant.

Finalment, hem vist que no es pot anar contra un monstre.

Parlem amb...

Jaume Grané, rector de la parròquia de Sant Andreu de la Barca i consiliari de la zona Montserrat

“Costa agafar compromisos a l'ACO perquè tothom està ja molt compromès”

ÀNGELA RODRÍGUEZ

GRUP PUJÓS XII – ZONA BAIX LLOBREGAT

Des de fa 20 anys el Jaume Grané és rector de la parròquia de Sant Andreu de la Barca, que compta amb dues esglésies dins el municipi. Ara a Sant Andreu hi ha al voltant de 29.000 habitants però, quan ell hi va arribar, només n'hi havia uns 12.000. Durant els últims anys ha compaginat aquesta funció amb la de consiliari de l'ACO a la Zona de Montserrat i ara, per fi, ha trobat relleu en la seva responsabilitat al Moviment.

Ha estat consiliari de la Zona de Montserrat gairebé des que es va crear, a principis dels anys 90, i fins ara. Per què costa tant trobar relleu de consiliaris al Moviment?

Els consiliaris laics van molt carregats de feina normalment. També hi ha consiliaris capellans que accepten acompanyar un grup, però els costa més acostar-se al Moviment, perquè són més de la seva parròquia que no pas de les accions de l'ACO. He de dir que aquests anys com a consiliari els he viscut amb goig, no pas com una càrrega feixuga, però em semblava que ara ja valia la pena fer el relleu. Cada cop que ens hem anat trobant els consiliaris, el personal anava canviant, però jo hi era sempre!

Com ha estat la vida del Moviment a Montserrat durant aquests anys?

La gent de Montserrat, en general, està molt implicada en la vida del seu poble. Qui no està posat en una cosa, està posat en una altra, com els castellers, els geganters, al teatre... Hi ha molta riquesa, perquè podem parlar de moltes realitats, però costa fer vida d'ACO. Això de ve-

gades és un fre per a la vida del Moviment. Costa agafar compromisos a l'ACO, perquè tothom està ja molt compromès. Tot i això, a la zona sempre s'ha vetllat per fer tres trobades a l'any: una de formació a l'advent, un moment de pregària al segon trimestre i al final de curs una trobada més festiva.

Quins aspectes s'han valorat més?

Sempre hem valorat que els i les militants d'ACO tinguessin un peu al Moviment i un altre a la parròquia. N'hi ha que els costa més d'identificar-se amb l'adjectiu "obrer". Sovint grinyola aquesta identificació amb l'ACO quan subratllem l'aspecte obrerista, sobretot en el cas d'aquells que tenen un petit negoci, i se senten més atrets per l'aspecte creient o humà. Però quan t'hi poses seriosament, agafes consciència que no ets amo de res i que a la feina també has de complir objectius.

Quins trets defineixen l'ACO a la zona de Montserrat?

A Montserrat hi ha un fet diferencial, i és que els i les militants d'un mateix grup són de municipis diferents. Costa ser constants i militants i, quan algun grup s'ha aprimat molt, l'hem ajuntat amb un altre. La veritat és que és molt fàcil anar d'un poble a un altre, ja que les distàncies no són gaire grans, en cotxe, és clar. En un mateix grup hi pot haver gent de Gelida, Molins de Rei, Esparreguera, Martorell, Sant Andreu de la Barca, Barcelona... Aquí cap grup (i n'hi ha 12 a la zona) té tota la gent del mateix poble.

Això no pot comportar de vegades algun problema?

La principal dificultat que tenim és que no hi ha compromisos de grup. Quan vols concretar un compromís com a grup, no pots, perquè cadascú està en un poble diferent. No podem fer l'acció junts, però sí podem donar algunes directrius.

Com es poden organitzar les reunions de grup, si hi ha tanta dispersió geogràfica?

Molts grups es reuneixen cada tres setmanes. Els més joves sí que ho fan cada setmana i potser un grup o dos es veuen un cop al mes. Procurem fer un calendari al setembre ja per a tot el curs, i la veritat és que es compleix bastant. També som molt d'anar de nits (a les reunions). Alguns grups es reuneixen el cap de setmana però d'altres ho fan entre setmana, en funció de la feina.

Com ha pogut compaginar el servei com a consiliari de l'ACO amb la responsabilitat de rector de la parròquia de Sant Andreu de la Barca?

Jo, per ganes, ompliria l'agenda, però ara em costa més perquè m'he de preparar més coses, les homilies, etc. Ara el procés és més complex. T'explico: a cada església de Sant Andreu de la Barca tenim una pantalla gran. Tot el que la gent necessita per seguir la missa ho té en el moment just en lletra gran a la pantalla, amb un Power Point que munto prèviament. Una persona des del banc va passant amb un comandament a distància cada imatge. T'has de preparar la missa molt bé abans, i això requereix temps. És més, t'has de preparar molt bé l'homilia però, un cop enllestida, has de ser molt fidel al que has preparat. Això sí, puc dir que no gastem gens de paper!

És molt nova aquesta manera de dir missa, no he sentit parlar mai de ningú més que les organitzi així...

És curiós perquè, quan ho explico, tothom s'admira però ningú no imita aquest mètode. La veritat és que va molt bé de cara als fidels ocasionals, com per exemple algú que assisteix a un casament o a un enterrament. La gent abans havia de buscar el Parenostre al cançoner, i no quedava gaire bé perquè es veia d'una hora lluny que no se'l sabia. La pantalla estalvia això i guia les parts de la missa. Un quart abans de començar, fem també una introducció en una diapositiva... Estem molt contents de com va funcionant i animo més gent que faci servir aquesta tècnica.

I com va començar a utilitzar els Power Point a les celebracions?

Ja fa uns anys, i al principi em feia por de la gent, de com reaccionaria davant l'invent i d'anar

seguint la missa gràcies a una pantalla solemne de dos metres per un metre. Però de seguida la gent gran va descobrir que li anava molt bé si es posaven tots els textos en un cos de lletra gran; en canvi, als cançoners el cos de lletra era més petit. Vam començar a fer-ho en una de les esglésies de Sant Andreu, i després la gent va reclamar que ho féssim en l'altra del poble.

M'imagino que el Power Point no només inclourà textos, sinó també imatges i, per tant, deu ser més laboriós...

Sí, sí, fem servir tant textos de l'Evangeli com imatges de la vida. També comptem amb la col·laboració de les monges benedictines de Montserrat, que cada dissabte ens envien un Power Point amb l'Evangeli del diumenge. Ens serveix de molt i, a més, ho preparen en moltes llengües. He de dir que a les monges benedictines de Montserrat ja no les visita tanta gent al seu monestir de Sant Benet, sobretot perquè amb el cremallera la gent ja no passa tant per casa seva, que està a la carretera que va a Montserrat pujant des de Monistrol. Tot i això, venen peces de ceràmica per internet i alguna vegada han tingut més de 30.000 visites al seu web (www.benedictinescat.com/montserrat).

Vostè les deu poder visitar sovint, sobretot per la proximitat...

Les conec bastant bé. Tenen una església de base quadrada però s'asseuen en angle, per poder veure's. He de dir que acullen a tothom qui vulgui visitar-les o passar uns dies allà de pregària, reflexió, descans o d'estudi, perquè tenen una hostatgeria. Quan vulguis, et puc portar a visitar-les!

Per acabar, faci'm una reflexió sobre què representa agafar un compromís, ara que està tan de moda utilitzar aquesta paraula.

A tothom li costa la vida organitzada i si és un compromís que t'agafi molt de temps, encara més. Si és un compromís per avui, va bé, però no volen un compromís que duri gaire. Si demanes un favor, te'l fan en un moment, però un compromís que es perllongui fa més por. Però també fa por el compromís de casar-se, que és el màxim. Això es pot veure amb les xifres, ja que a l'any 2000 vam celebrar 120 casaments a Sant Andreu i a l'any 2010 tan sols n'hi va haver sis. Als moviments es viu també aquesta situació: si demanes una cosa concreta, cap problema, però si estires, ja costa més. Tot i això, aquí som molt de perseguir la gent i hi ha unes 90 persones que han agafat algun compromís amb la parròquia.

Jose, venedor en uns grans magatzems

GRUP PUJÓS XI- ZONA BAIX LLOBREGAT

Em dic Jose i tinc 38 anys, en fa 11 queestic casat amb la Lidia i tinc dos tresors de 3 i 8 anys, l'Ivan i el Víctor.

Aquest octubre farà 12 anys que treballo en una gran empresa del sector del comerç, a la planta dedicada a la llar; he passat pràcticament per tots els departaments: banys, cuines, obres, electrodomèstics... i actualment sóc responsable de l'àrea de parament de la llar (coberts, vaixelles i cristalleria).

A la nòmina diu que sóc *mando intermedio*, que ve a ser aquell que té prou poder perquè li demanin responsabilitats sobre el funcionament de la seva àrea de venda, però no tant per organitzar les coses com ell voldria; perquè ho entengueu: "*un jefe cuchara, que ni pincha ni corta*". En definitiva, que estem al mig, entre el col·lectiu de venedors i la direcció, formada per tota una legió de caps: gerent, cap de personal, subdirector, director de centre, director regional..., tots pensant al seu despatx com fer-nos la vida més "agradable", rendible i productiva als que estem a les botigues de cara al client. Per higiene mental, jo sempre dic que sóc un venedor més, amb unes funcions i responsabilitats més, però, al cap i a la fi, un venedor.

La meva jornada es distribueix de dilluns a dissabte, amb un dia de festa rotatiu de dilluns a divendres ja que, tradicionalment, el dissabte és el dia de més venda de la setmana i no es pot fer festa; per tant, habitualment, els meus caps de setmana queden reduïts al diumenge. No obstant això, tinc el meu dia de festa entre setmana, dia que aprofito al màxim per jugar amb els nens, fer la compra setmanal de les coses més pesades o intentar fer alguna cosa especial... Llàstima que, durant la campanya de Nadal i les rebaixes de

l'estiu, els caps "renunciem" a la nostra festa, les tradicions ja ho tenen això.

Un dia normal comença a les 7:30. Mentre em dutxo i em disfresso (treballo amb vestit i corbata, tradicions), la Lidia i els nens es van llewant i abans de sortir puc fer uns petons a tots, desitjar-los un bon dia i planificar breument amb la Lidia per on anirà el dia. Fins ara podia acompanyar el Víctor al col·le cada matí, moment especial tant per a ell com per a mi, però amb la retirada de la sisena hora comencen més tard i ja no pot ser.

Vaig a la feina en metro (més o menys 25 minuts) i, durant els quatre trajectes diaris que faig, em dedico a un dels meus hobbies, la lectura, parat i en moviment (ja gairebé no xoco amb ningú). Tot i que el meu horari oficialment comença a les 09:45, el nostre gerent és de l'opinió que un cap ha d'arribar a les 08:30; jo, com que tinc l'ànima rebel, arribo a les 9:10 i m'haig de sentir allò de "*buenas noches, José*".

Començo el dia traient l'assortiment, intento tenir-ho tot tret de les capses cap a les 9:45, hora que arriba la resta de venedors; mentre ells col·loquen la mercaderia en els mobles, jo i la resta de caps recollim el cartró de la resta de la planta i deixem els passadissos nets al més aviat possible. A les 10 obre la botiga, però aquest procés normalment no acaba fins a les 11.

A les 12 surto, vaig a buscar els nens al col·le, ens estem 20 minuts al parc i anem a dinar a casa. Aquest és un dels avantatges del meu horari: pràcticament cada dia dinem tots quatre junts; intento que sigui un moment de qualitat, sobretot amb els nens, i, gràcies que la Lidia s'encarrega de la logística, aprofito per jugar o fer coses amb ells.

Torno a les 15; de 15 a 18 la majoria de caps dinen, per tant, em toca posar-me els patins i anar d'una punta a l'altra de la planta per fer abonaments, atendre reclamacions, ajudar algú en alguna operació complicada... No hi ha dos dies iguals: és part de la gràcia d'aquesta feina. Per la meva manera de ser, i en això hi té molt a veure el meu pas per la JOC, em prenc la meva tasca com un servei a la resta de companys, procuro escoltar, ajudar i formar els que arriben a mi amb un problema. Aquesta manera d'entendre la direcció no és gaire comuna, i té conseqüències: vaig tot el dia de cul ja que em vénen a buscar de tota la planta, el meu gerent em té etiquetat com a "*blando, no sabe delegar, y rojo*", la resta de caps es veuen amenaçats per la meva manera de fer i, per últim, hi ha venedors que se n'aprofiten i abusen. ➔

El Sàhara a casa nostra

MIREIA ARNAU I JOSETXO ORDÓÑEZ

GRUPU 02 - ZONA SANT ANDREU-SAGRERA

Aquest estiu hem decidit no marxar de vacances a visitar algun país del Sud, tal com vam fer el 2007 retornant amb els nostres dos fills grans al Perú, perquè coneguessin els llocs on els seus pares van viure una experiència de voluntariat un temps abans.

Doncs no, enguany hem pensat que volíem que un petit tros del Sud vingués a casa nostra durant l'estiu. D'aquesta manera, hem acollit durant dos mesos en Mohamed Salem, un nen de set anys provinent de Dajla, un dels campaments de refugiats sahrauís a prop de Tindouf (Algèria).

I tant que ha estat un acostament a aquesta nova –per a nosaltres– realitat del Sud: en Mohamed ens ha portat des del Sàhara un desig de conèixer millor la dura situació d'aquella part de l'Àfrica, del conflicte polític i militar amb el Marroc, de la vida quotidiana dins els campaments...

En Mohamed ha arribat amb molts regals per a nosaltres: dues banderes del Sàhara reivindicat pel Front Polisario, uns vestits i túniques típiques, uns collarets i polseres, tot cosit i fet per la seva família.

També ens ha regalat les seves ganes d'aprendre a parlar la llengua –mai no havia sortit del campament–, de conèixer, de jugar, d'estimar els nostres fills.

En Mohamed, durant la relació que ha anat establint amb tots nosaltres, ha deixat anar molts altres regals: un comentari sobre els jocs

dels nens al Sàhara, un altre sobre com tenen cura dels grans i dels malalts, un altre sobre l'alimentació, o sobre el lloc de la infància i de la dona al sistema social i familiar sahrauí.

Igualment, hem pogut explicar directament als nostres fills detalls dels costums de la fe islàmica, una forma especial dels sahrauís de parlar de Déu i conèixer Déu, força semblant a la nostra cristiana.

En Mohamed ens ha regalat un ritme diferent de caminar pels carrers, un retrobament de la mirada contemplativa a la Natura, a l'aigua, les muntanyes, els boscos, la sorra de la platja, l'herba del camp... També dels productes que ens regala la Terra: la fruita, la verdura, el peix, la carn...

En Mohamed ens ha regalat les seves abraçades, els seus petons, el seu somriure constant, el seu perenne agraïment.

Ha estat fàcil acollir en Mohamed amb nosaltres, ha estat fàcil sentir-nos a prop d'ell, deixar-nos tocar per ell i pel Sàhara que ell representava.

Una porta amagada, desconeguda abans, que estava tancada per a nosaltres, ha quedat oberta pel Mohamed: la d'aquest petit tros del Sud on també els nens viuen en la pobresa, la guerra, la desnutrició, la malaltia, la mort, el masclisme, la discriminació.

L'estada d'en Mohamed no ens ha deixat indiferents i tant per a nosaltres com per als nostres fills, la seva porta continua oberta, convidant-nos al Sud.

La tarda es fa llarga. Si és un dia bo, plego a les 20:15, puc arribar a casa a l'hora que acaben de sopar, parlem una estona de com ens ha anat la tarda i, amb la Lidia, ens repartim la lectura: un capítol del llibre del gran o un conte amb el petit, anem canviant.

Dos o tres dies per setmana, depenent dels caps que siguem en cada moment, em toca tancar, que vol dir, bàsicament, plegar a les 22:15; l'última hora es fa eterna ja que no tenim pràcticament públic i les forces ja van cap avall. Quan arribo a casa em trobo tothom dormint, encara que de vegades tinc sort i l'Ivan ha adormit la mare i el germà gran i quan obro la porta de casa sento un "paaaapiiii..." que m'omple de joia.

Les últimes hores del dia les dedico a fer els deures que habitualment em deixa el fill gran

(consultar llistes de cromos, cercar coses a Internet...), alguna cosa de casa que hagi quedat per fer (endregar la cuina, alguna rentadora...) i, per últim, a planxar el sofà veient alguna sèrie o jugant un partit de futbol (informàticament parlant).

Com veieu, el meu dia a dia és una lluita constant per la conciliació: per una banda, la familiar, amb un horari difícil; i per l'altra, la meua consciència de classe amb les pressions que rebo per part de la direcció. Per sort, no estic sol: en la part familiar, tinc la sort de comptar amb la parella, que fa tot el possible perquè el temps que passo a casa el pugui dedicar als meus fills; i, en la part de les pressions, tinc tot un equip al darrere amb testimonis de valentia i fermesa al lloc de treball que tinc molt presents, em motiven i em comprometen.

La ciutat invisible

La Xarxa de Suport als Assentaments, al barri del Poblenou, fa més d'un any que ajuda el col·lectiu d'africans que malviuen de la recollida i reciclatge de ferralla en naus abandonades o pisos sobreocupats.

MANEL ANDREU

GRUP POMAR-ZONA BESÒS

Quan Alejandro González Iñárritu ens mostra a *Biutiful* la realitat d'una Barcelona invisible, extremament dura, amb la interpretació excepcional de Javier Bardem, podem pensar, per a tranquil·litat nostra, que això no passa al nostre voltant. Però la realitat és tossuda i només cal estar atents al nostre entorn per adonar-nos que hi passen situacions semblants.

Això és el que ens ha passat a la Xarxa de Suport als Assentaments. Fa més d'un any vam descobrir les condicions de vida en què es troben els col·lectius africans establerts al barri del Poblenou. Són poc més de dues-centes persones que viuen en naus abandonades o pisos sobreocupats i subsisteixen de la recollida de ferralla. Alguns fa més de tres anys que són a Barcelona. Amb un carret de supermercat van arreplegant la que troben, cada vegada menys, perquè les obres escassegen. La ferralla, un cop manipulada i triada, la malvenen a tercers, que disposen de camionetes per portar-la a la deixalleria. Mané i Sam, dos nois d'origen senegalès, ens van posar en contacte amb aquesta realitat. Treballen a CEPAIM-ACISI, una organització d'àmbit estatal

que intenta ajudar aquestes persones. Les subvencions que aquesta ONG rebia de l'Estat han estat retallades considerablement. Per això ens van plantejar com podíem ajudar tots plegats, perquè faltaven, sobretot, menjar i medicaments. Moltes d'aquestes persones havien passat per les classes de llengua i el punt d'acollida d'Apropem-nos -xarxa d'entitats per al foment de la convivència entre els nouvinguts i "els de sempre" al barri del Poblenou-, i havíem comprovat la voluntat de compartir la seva cultura amb la nostra.

El primer que vam fer va ser constituir-nos com a Xarxa de Suport, obrir una llibreta i, amb les aportacions voluntàries de les persones que en formàvem part, comprar aliments i repartir-los. Mensualment tenim una reunió per passar comptes i organitzar-nos perquè la nostra tasca sigui com més eficaç millor. Aviat ens vam adonar que les seves demandes anaven més enllà dels aliments. Volien papers, feina i un lloc on viure en millors condicions. I també vam descobrir que, a part de l'ajut assistencial, calia una certa organització i la denúncia política per fer visible el problema. La Síndica de Greuges de Barcelona, un cop assabentada del problema, ens ha fet

costat en tot moment, interpel·lant l'administració municipal.

Com sol passar, diversos fets van agreujar la situació, ja prou dolenta. Un matí de febrer un contingent de mossos procedeix a identificar tots els que hi ha en una de les naus. La propietat havia interposat una denúncia per desallotjar-la. Per sort, el jutge la va desestimar en considerar que la via penal no era procedent. Pel maig, una altra nau es va incendiar, i els que hi vivien es van haver d'allotjar en altres llocs o quedar al carrer. Davant la ineficàcia dels Serveis Socials corresponents, alguns van dormir algunes nits en una parròquia del barri i després en una casa ocupada per un col·lectiu de joves. Pel juliol, el jutjat de primera instància número 22 de Barcelona falla l'ordre de desallotjament de la primera nau, aquest cop per la via civil. Estem pendents de saber quan s'executarà.

Mentre tot això passava, no s'ha deixat de repartir aliments, donar assistència sanitària amb la col·laboració voluntària dels metges dels ambulatoris del barri, deixar diners en concepte de microcrèdits per resoldre petites emergències i pagar el bitllet de retorn al seu país d'alguns que ho han demanat.

El que més ha costat, però, és que ells mateixos hagin estat protagonistes en l'organització i mobilització per denunciar la seva situació. Però al final el resultat ha estat gratificant. El 25 de juliol, el mateix dia del judici, es va organitzar una manifestació a la tarda, que va aplegar més de tres-centes persones. Tant en l'elaboració del manifest, com en la confecció de les pancartes i eslògans ells hi van participar activament. Gent del barri s'hi va solidaritzar i l'Assemblea Social

del Barri i diverses entitats de senegalesos i associacions de veïns hi van donar suport. Al final, ells mateixos van llegir el manifest *Igualtat de Drets i d'Oportunitats* en català i castellà.

Les reaccions de l'Ajuntament i la Generalitat no són gaire esperançadores. Un cop desallotjats, diuen que no poden fer-se'n càrrec, escudant-se que no tenen competències en immigració i que el que procedeix és expulsar els que no estiguin regularitzats. Difícil solució aquesta, tenint en compte que en molts casos no hi ha conveni d'extradició amb els seus països d'origen.

A la tornada de vacances haurem de veure com es resol aquesta situació. Per part de les entitats que els donem suport, tenim prevista una reunió amb l'Ajuntament per buscar possibles alternatives. En qualsevol cas, tota solució passa per la valoració i acceptació de les persones afectades. Cal dir que estan enfortits i animats veient el que han estat capaços de fer i les mostres de suport que han rebut del barri.

Per sobre de qualsevol consideració legal, aquestes persones, que no compten per a les administracions, són veïns i veïnes nostres que han hagut de superar un munt de dificultats, buscant millors condicions de vida. Com es deia en el manifest, "els drets de les persones migrants són vulnerats en moltes ocasions; drets que són administrats arbitràriament i de manera discriminatòria pels poders establerts, tant polítics com financers. El corrent xenòfob que ens envaeix, que es veu alimentat per la situació de crisi econòmica, fa que els/les més vulnerables siguin considerats culpables de la situació. El que cal és que tots i totes pressionem contra els veritables culpables."

Uns joves de la TMJC a casa

JESÚS I TERESA

GRUP SANT MIQUEL - ZONA MONTSERRAT

Del 10 al 15 d'agost vint-i-cinc joves polonesos i cinc de lituans van ser acollits a Molins de Rei quan es dirigien a Madrid a la TMJC (Trobada Mundial de Joves Cristians). Des de la parròquia, un grup de voluntaris havíem connectat amb l'organització d'aquí de Barcelona i amb les famílies acollidores plantejant-los algunes possibles activitats per fer amb tot el grup. Prèviament, el rector havia repartit uns fulls demanant col·laboració i hi vàrem coincidir set militants d'ACO i quinze persones que no n'eren. A casa, aquesta trobada ens ha permès conèixer l'Adam i l'Artur, dos joves polonesos de 23 anys amb qui compartíem els esmorzars i quasi tots els sopars. Ens hi hem entès gràcies al fet que ells tenien un bon nivell d'anglès i les nostres filles i la mare el parlàvem una mica. En relació al seu temps, ens consta que els dos primers dies van fer turisme per Barcelona, van visitar la Sagrada Família, van anar a la platja i també van participar de la missa multitudinària del Fòrum que presidiren els bisbes de Catalunya (resulta que teníem uns 30.000 joves acollits a Catalunya). A la parròquia vàrem celebrar una modesta missa dominical amb lectures en lituà i polonès i amb cants en les tres llengües. També amb ells vàrem compartir el dinar, una sortida de tarda a Montserrat amb vespres de Santa Maria i el sopar d'aquell mateix diumenge 14 d'agost.

Si hem de resumir amb poques paraules les nostres impressions d'aquest compartir, ressaltarem la naturalitat d'ells i la nostra, tenint present la facilitat amb què ens regalaven les cançons en la sobretaula del sopar, com ens agraiïen cada detall del menjar, amb quines ganes anaven encadenant cançons! Val a dir que la meitat dels polonesos eren d'un mateix cor i va ser un plaer per a les nostres oïdes escoltar-los. Ens queda gravat l'ambient de germanor que ens feia adonar que, tal com diu sant Pau, som un sol cos (amb molts membres però si volem podem ser un sol ésser en Crist). Aquell vespre del diumenge, en Vytanta ens va ensenyar una cançó lituana que cantàrem plegats i nosaltres els vàrem ensenyar un cànon facilíssim. El rector va anar a buscar la guitarra dins la rectoria i les últimes cançons van ser amb acompanyament. Una de les poloneses ens va emocionar especialment, tenia la música de *L'estaca* del nostre cantant Lluís Llach i, resulta que, també per a ells era una cançó que parlava de la llibertat. Després de les explicacions mútues, entenguérem que era del temps del sindicat polonès Solidaritat dirigit pel qui després va ser

el president Lech Walesa; finalment acabàrem la nit ballant una dansa plegats. Ja ho veieu, va ser un vespre de comunió creativa que no oblidarem pas aviat. L'endemà, dia de l'Assumpció de la Mare de Déu, vàrem assistir a una missa exclusivament polonesa que estranyament poguérem seguir força. (Ens va anar molt bé disposar del full dominical de l'agost amb totes les lectures dels dies festius.)

Per altra banda sabem que els havia agradat molt la celebració del Fòrum a ells i a les cinc joves de la parròquia que eren voluntàries i que després també van anar a Madrid. Preguntant-los directament, van dir que tenien ganes d'escoltar què els diria el Sant Pare. Nosaltres, la nit abans que marxessin, després de fer-nos una foto, els parlàrem dels bisbes catalans i els donàrem una còpia del discurs que de cara a aquesta trobada mundial ells havien fet. Llàstima que no l'havíem traduït al polonès!

Finalment us comentem que durant aquest mes de setembre el rector ens ha reenviat les ratlles d'agraïment que li havia escrit l'únic capellà del grup, el polonès Seweryn, i afegim que la nostra família, de moment, mantenim correspondència amb l'Adam, el qual, com les noies de Molins, està content d'haver pogut participar dels actes de Barcelona i de Madrid i d'haver pogut fer una mica de turisme.

Nosaltres som conscients que l'església és humana, plural i criticable. Aquesta trobada ha tingut en part un enfoc, sobretot a Madrid, que no compartim però estem molt contents d'haver adaptat les nostres vacances a aquests joves cristians que creuen que la fe pot ser motiu de trobada. Que Déu els acompanyi en el seu camí!

Confessions després de molts anys de fer RdV

JOAN RAMON I CINCA

GRUP SANTS – ZONA BAIX LLOBREGAT

La RdV ens fa mirar i veure la vida real en concret: Persones, famílies i la seva realitat: l'exploació que pateixen, les injustícies col·lectives, les manques d'humanitat (orgull, explotació, odi, mentida, egoisme, etc.); la nostra i la dels nostres companys d'equip. A la RdV què fem? En un fet, a vegades en una situació, contemplem totes aquestes realitats i sovint les il·luminem amb l'exemple, la llum de Jesucrist, concretant la seva manera de fer i de dir i viure també enmig del seu poble. Aprenem de la seva manera d'actuar, de la seva denúncia, sempre en favor dels més febles i humils, sobre la terrible explotació de l'home per l'home. Ell ens situa.

D'aquesta manera, la seva vida il·lumina el nostre fer, sentir i veure i, gràcies a això, ens sentim cridats per actuar, mirar d'inspirar-nos en el seu viure, i fer, i en els seus sentiments davant la realitat que sigui (personal, familiar, treball, organització, i d'altres). Fins i tot demanant-li ajuda per fer-ho. És la RdV, tal com ACO vol fer, i és el cor essencial de la seva raó d'existir.

Però, és clar: això és un do. Un do que Déu pot o ha de donar. Quan un n'ha fet l'experiència –i en la mesura en què l'ha feta– no costa tant agafar responsabilitats de servei al col·lectiu d'ACO, responsabilitats i treballar-hi. Ja pot dedicar s'hi amb ànim, en la mesura que pugui i tingui temps.

I potser hem de reconèixer que no és fàcil descobrir tot això, cal haver-ho viscut i experimentat. Cal una generositat, un sentit col·lectiu que depèn de la manera de ser de cadascú, de l'experiència inicial, de la possibilitat i, també, del do de Déu.

I els que ho facin també han de saber acceptar, que els temps canvien, que han d'esforçar-se per anar contra el caminar de tothom, que cada cop va més a la seva. Que la trobada amb l'evangeli i el sentit social de la persona ajuden a exercir responsabilitat.

I saber ser feliç fent el que es faci –cadascú segons les seves possibilitats i sabent també que és complexa la qüestió, i que no dominem la Societat! Viure i ser feliços dins del grup d'amics i militants d'ACO i l'equip en què estem. Treballar per l'home; "l'home" que Déu estima i a qui s'ha donat.

Josep Hortigüela, un home bo

GRUP ROQUETES
ZONA 9 BARRIS

Durant el mes d'agost, mentre molts de nosaltres érem de vacances, l'amic Josep ha marxat a la casa del Pare, després d'una malaltia que l'ha fet patir a ell i als seus.

Durant el curs passat, en Josep va participar a la vida del grup sempre que el dolor li ho permetia. Ara comencem aquest nou curs en què la seva absència s'ha transformat en una altra presència.

Una forma de presència són els seus escrits, les seves pregàries. Aquí volem compartir la pregrària que en Josep havia preparat per a la reunió del grup del dia 25 de maig de 2009 i que vam llegir el dia que el vam acomiadar.

No, no et detinguis.

Començar bé és una gràcia de Déu.

Continuar pel bon camí

i no perdre el ritme...

és una gràcia encara més gran.

Però la gràcia de les gràcies

està en no desfallir,

amb forces encara quan ja no podem més,

fet miques o trossos,

continuar avançant fins al final.

Com normalment fem al grup, la primera trobada sense ell la vam iniciar amb aquesta pregària que també volem compartir amb vosaltres.

Señor, hoy comenzamos un nuevo curso, es muy diferente a todos. Hoy nos falta uno de sus miembros, nos falta su presencia física, la robustez de su cuerpo, lleno de vida y todo cuanto nos transmitía con ese cuerpo. Su serenidad, su humildad, su cariño, su austeridad, sus palabras sabias y su gran fe y confianza en Ti. Su disposición a seguir tu llamada hasta su encuentro contigo. Su fidelidad al grupo, a la ACO, a su esposa y sus dos hijos, a los niños y niñas que educaba como profesor, a todo lo que era su vida.

Su cuerpo hoy no puede transmitirnos toda esta riqueza porque ya forma parte del universo y vive para siempre contigo, Padre.

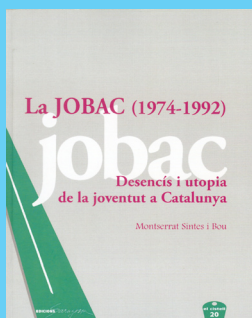
Hoy su presencia es distinta, tenemos el gran tesoro de todo cuanto nos ha dejado, y ella nos acompañará para toda nuestra vida hasta el encuentro final.

Pero, Señor, sabemos, como el mismo Josep nos decía en sus plegarias, que lo importante es seguir, continuar el Camino con la ayuda de su fuerza (que estoy segura que continuará dándonosla) y la de todos nosotros juntos.

Que la fe y la confianza del Josep nos ayuden al grupo a profundizar más en nuestra fe y relación contigo y en los hechos de nuestra vida para vivir los valores evangélicos, y ser como él: bienaventurados, que es la gran verdad. Verdad, tanto de la vida terrena como eterna.

Gracias, Señor, por la vida del Josep.

La JOBAC (1974-1992)

Desencís i utopia de la joventut a Catalunya

Barcelona, Edicions Saragossa 2011
Montserrat Sintes i Bou

La JOBAC (Joves Cristians de Barris Obrers i Ambients Populars) fou un moviment evangelitzador d'Església que realitzà la seva tasca educativa entre els joves dels barris obrers i populars de Barcelona i les comarques del seu entorn.

Es va crear a partir de 1974 com una alternativa al moviment històric de la JOC, que en aquells moments encara patia les conseqüències de la crisi que afectà els moviments especialitzats en la dècada de 1960. La JOBAC va saber actualitzar les bases teòriques de la JOC i adaptar-les a les noves condicions socials que vivia el nostre país en la darrera dècada de la dictadura franquista. En el seu medi, el moviment va unir molts joves treballadors i estudiants que, a partir d'una vivència alliberadora de la fe, es van posar en marxa per a la transformació personal i social.

El present llibre explica la trajectòria d'aquest moviment i dels milers de joves que el formaven, i constitueix una valuosa aportació a la història de l'Església catalana i de la nostra societat en l'etapa decisiva del final de la dictadura i la transició política a la democràcia.

Joan Moles Benet

Records d'un sabadellenc compromès

Edició a càrrec d'Esteve Deu Baigual
Sabadell, 2011

Davant la proposta d'alguns socis de fer un merescut homenatge al company Joan Moles i Benet, un dels fundadors de l'Agrupació de Veïns de Gràcia, persona activa, constant, compromesa, senzilla, propera, crítica, constructiva i respectuosa, persona fortament implicada en l'àmbit veïnal, sempre amb l'objectiu de cercar una societat millor, més justa, saludable i solidària, hem cregut que la millor manera de concretar aquest homenatge, en el seu cas, passa per fer possible aquesta obra que li fa molta il·lusió (Agrupació de Veïns de Gràcia, Sabadell).

Joan Moles va ser un militant de la JOC de Sabadell, conegut de molts militants veterans de l'ACO.

